

חיים, אנשי שוק שחור ויטודות מרופקים. על רבים ממחנינו ומרכזימקלט הפכו רים שלנו אין פיקוח די יעיל. על כן הפכו למרכזים של שוק שחור וזנות ואולי גם של ריגול והברחת נאצים מעבר לגבולות. מבלי להגיש לפי שעה הצעות מפורטות, הייתי רוצה להגיש את הצורך בארגון שרותידיעות כללי, כדי לחקור מי האנשים המסובבים את שליחיו. דבר זה היה מחזק בהרבה את עמדתנו הפוליטית, ומייעל את מאבקנו למען העליה.

אין צורך להוסיף שהנ"ל אינו אלא תמי צית של העובדות ושל הערכות, וכי אוכל להגיש פרטים מלאים יותר והסברות רק בעל"פה. שלום, יואל בראנד.

גופות של יהודיות באמבטיה

עיתון צעירי מדי פעם בגרמניה ובמקור מות אחרים נאצים, שנעלמו בדרך זו. אנונימי מהם שינו את שמותיהם. אחרים לא עשו זאת, אך התישבו באזורים אחרים.

רבים מהם השיגו את הכסף הדרוש להם מקרנות הפיצויים לנפגעי הנאצים של ממשלת גרמניה המערבית. ראוי לציין שרק מארק אחד מתוך כל שבעה מארקים של פיצויים, מגיע לכיס יהודי.

כך קרה שאלוף ה.ס.ס. קרומי יכול היה להתישב בעיר הקטנה קורבאך. בציטתו של גורש ממוכריו בחבל הסודטים (בצ'כוסלובקיה), השיג פעמיים פיצויים בסך 6000 מארק. הוא נבחר אפילו כציר בית-הנבחרים האזורי של המפלגה הימנית, ברית מגורשי המולדת ומשוללי-הזכויות.

זהו אותו קרומי שעזר, כסגנו של אייכמן, לשלול את הזכויות ממאות אלפי יהודים והונגריים, לגרשם לאושוויץ ולהשמידם עם בתאי-הגזים. אותו קרומי שהיה ב"לודו" מנהל "מחלקת ההגירת" של ה.ס.ס.

מחלקה זו, בעלת השם המצלצל כל כך, עסקה ביישוב מתישבים גרמניים חדשים במחוז לודו. במלים אחרות: היא פיתחה להם מקום עלי-ידי הפקעת הבתים והמשיקים של אזרחים ואיכרים פולניים, ומסרה אותם לידי בני הגזע העליון הגרמני. ה"פולנים הועלו לקרונות-משא ומשלחו לעבר דת-כפייה. היהודים הועברו למחנות-המתח.

בלידיעה העניק אותו ציר דמוקראטי של מפלגת "מגורשי-המולדת ומשוללי-הזכויות" מה שנקרא אז "טיפול מיוחד" 88 ילדים צעירים.

נאצים אחרים כמו קצין-ה.ס.ס. האופט שטרומבאן-פיר ד"ר הונשה, שגם הוא קנה לו שם כחבר הקומנדו של האייכמן, הפכו בינתיים עורכי-דין, ד"ר הונשה, המומשג ב"משפט יחר עם קרומי, גר עתה ברקלינג האיון, והפך שותף במשרד של עורכי-דין בעיר סמוכה, ייתכן שעסק אף בענייני-פיצויים.

אולם בימים הנוראים של אביב 1944 נפוצו שמועות איומות ברחובות היהודיים במחוז ההונגארי טראנסילבאניה. שם ביצע ה"ר הונשה את ריכוז היהודים בסנטאור, ואת גירושם למחנות-המתח. שמועה אחת אמרה כי בכל בוקר מוציאים מתדר-האמבטיה שלו גופתה של צעירה יהודיה.

מי מחפה על אייכמן?

אני יכיר לתאר במסגרת מאמר אחד את עברם ופשעיהם של פושעי-מלחמה נאציים אחרים, התייב עתה בגלוי או בסתר, ספר עבה לא היה מספיק לכך. אך אני יכול שלא להזכיר את אייכמן.

אדולף אייכמן היה המפקד של המחלקות היהודיות של ה.ס.ס. בכל אזורי-הכיבוש הגאציים. זמן קצר לפני התמסרות הרייך השלישי אמר:

"אני היסלתי חמשה מיליונים יהודיים. בשביל זה אני מוכן לקפוץ בעצמי לתוך הקבר". אולם הוא לא עשה זאת. תחת זאת נהג בהתאם לנוהל הטוב של ה.ס.ס. הוא "ניתק את המגע". הוא הציל את עצמו ונעלם, בלחצו עמו כסף רב ששדד מן היהודים. אחרי המלחמה נפוצה השמועה כאילו הוצא להורג באוסטריה, בידי עוצבה מיוחדת של אירגון ההגנה. אולם שמועה זו התבררה הוא עודנו חי.

כמה אנשים, שאינם יכולים לשכוח את פשעיו, עודם מחפשים אותו. בשנת 1953 הייתי בעקבותיו במאדריד. דיווחתי למוסד היהודי המוסמך על תוצאות חקירתו. אולם שום דבר לא קרה. אולי באו הודעות באיחור.

כעבור כמה זמן נעלמה אשתו של אייכמן מדירתה בווינה, מבלי להשאיר אחריה עקבות. כעבור שנתיים הופיעה שוב באותה פתאומיות, כאילו נפלה מן השמיים. שום שאלות לא יכלו להניע אותה לספר היכן בילתה שנתיים אלה. בשנת 1956 איתרה אחת הכתבות של העתון הפאראסיא הריצני לה'חונד את אייכמן בסביבת גמאל עבד אל-נאצר.

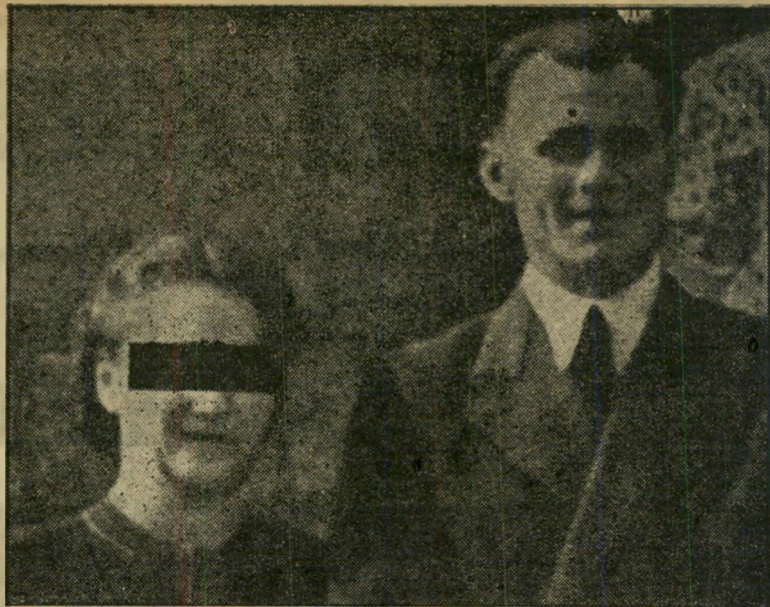
לפני כששה חודשים אמרה לי אישיות גרמנית, המעורבת בפרשת קרומי, כי השלטונות הגרמניים מצאו את אייכמן והעבירו אל האינפורמציה על מקום הימצאו לממשלת ישראל. האם נשמע על תפיסתו של פושע זה?

"היהודים אינם עוזרים..."

אין ספק כי אלפי רוצחים נאציים עודם מסתובבים חופשיים. מעט לעת נאסר אחד מהם ונידון על-ידי הגרמנים לתקופת-מאסר ארוכה או בקרה יותר. איך אפשר להסביר סתירה זו?

הגרמנים טוענים בעיקר: איננו יודעים מי הרוצחים. אחרי תבוסת הנאצים לא היו לנו זכויות. גנות-הברית ניהלו בעצמם את משפטי פושעי-המלחמה. לנו לא הותר להסתכל בתקניהם. עתה שמורים אלה בחשיגנטון, ולנו אסור לעיין בהם. בגרמניה המזרחית ובשאר הארצות הגרות, הפכו הנאצים-לשעבר קומוניסטים טובים, הנאמים לקו המפלגה. גם הרוסים אינם נוהגים לנו שום אינפורמציה. היהודים אינם רוצים עוד לעסוק בעניינים אלה. ייתכן וכל זה נכון. אולם אין בזה הסבר מספיק. נכון וכי בגרמניה המערבית יושבים עתה במודות-מפתח רבות דמוקראטים והומאניסטים אמיתיים, שסבלו ב"עצמם מידי הנאצים. רוב העמדות בעתונות, באוניברסיטאות, בבתי-הספר התיכוניים, גמ-

קרומי ואשתו

תמונה זו של קרומי הופיעה בעתון גרמני, שהסתייר בפס שחור את פני האשה. התמונה של רוצח-היהודים צולמה בעיריה גרמנית. העתון הגרמני הכתיר את המאמר עליו בכותרת "זאב בעור כבש".

הגרמנים נרגשים

תחת הכותרת "משפט שאנו מחכים לו", מספר עתון גרמני על משפט קרומי. בניגוד להתרגשות כי ממשלת ישראל לא עשתה דבר לגיוס עדים.

רק עתה, כאשר הוכח כי איולה רצה גם להתרגשו הרוחות ודרשו את מאסרו מחדש.

דוגמה אחרת היא זו של המורה הראשי, היועץ החינוכי ד"ר צינד. הוא הכריז בפומבי: "מעט מדי יהודים נהרגו בתאי-הגזים של אושוויץ. אני גאה על כך ששברתי במו ידי את המפרקת של כמה מאות יהודים במכות האת שלי".

את תלמות הכרוה פומבית זו ניתן לקצין-ה.ס.ס. לשעבר להמשיך ולחנך שנה נוספת את תלמידיו בבית-הספר התיכון. רק כאשר התרגשה דעת-הקהל על מקרה זה, שינה את הכרוה כך שלא שבר באיתו את המפרקת של היהודים, אלא של רוסים. אולם גם בפני בית-המשפט לא רצה לחזור בו מהכרוהו כי מעט מדי יהודים נהרגו בתאי-הגזים. לכן לא נידון בעתון רצח, אלא בעתון "ביונין זכרם של מתים", לשנתיים מאסר.

"אבי היה רוצח נאצי"

עובדה רצינית מאד, אשר אין מקדישים לה תשומת-לב בישראל, היא שהולך וגדל מספר הפרסימים האנטי-שיים והניאונאציים בגרמניה. אני עצמי קיבלתי מספר רב כרוזים וחברות כאלה.

אחדים כותבים שוב על "זקני ציון". אלה אירגנו, כביכול, את מלחמת-העולם הראשונה והשנייה, רק כדי להמייס אתון על גרמניה. במלחמת-העולם האחרונה גרמו "זקני ציון" בעצמם לרצח כנה אלפי יהודים, כדי ליהם פשעים אלה לגרמנים ולמצוץ עתה את דמה של גרמניה על-ידי תביעות-פיצויים.

שום מוסד יהודי אינו עושה דבר נגד פרסומים אלה. אולם צעיר גרמני בן 20 כתב לי: "רק עתה הבנתי כי אבי היה רוצח נאצי. לצערי אינו יכול לתקן זאת. אולם אני רוצה לעמוד מנגד כאשר העם הגרמני מורעל שוב על-ידי תעמולת-הסתה". הוא הגיש ביוזמתו לבית-המשפט המחוזי במינכן קובלנה פלילית נגד מו"ל אנטי-שימי. אני יודע עדיין מה גורלה של קובלנה זו.

קפטנר נתן עדות

כאמור, הודעת הגירוסלם פוסט על זיכוי של קרומי, בענין הפשעים שבוצעו בבודפשט, כוונת. המשפט נגדו ונגד חבריו נמשך.

אשתי ואנכי, וכן כמה מידיי ומכרי, מסרגו עדויות בפני השופט החוקר בפראנקפורט. מסרתי גם את כל השמות שנחרתו בזכרוני, של אנשים שעמדו במגע אישי עם קרומי. בניגוד לכל הידיעות הסותרות, שלח גם ה"ד"ר קסטנר הודעה חריפה נגד קרומי לבית-המשפט הגרמני, ימים מעטים לפני שנרצח.

אנשים אחרים, שסבלו מידי קרומי והודועים על פשעיו, חייבים להתיצב כעדים. קשה מאד למסור עדות בת-תוקף בפני בתי-המשפט המקומיים, מאחר שאין קיימים יחסים דיפלומטיים בישראל וגרמניה. אולם השופט החוקר אמר לי שיבוא ברצון לישראל כדי לשמוע עדויות. ידוע לי גם שהשופט הגרמני ישלמו את הוצאות הדרך לפראנקפורט וחזרה, וכן את הוצאות הלידה שם, לעדים שיש להם מה לומר ושיקבלו הומנה. והי חובה לאומית.

צאות בידי אנשים בעלי השקפה ליברלית ומתקדמת, פקידים רבים, גם במוסדות היצויים, הם אנטי-נאצים.

אולם בצד אלה יש גם נאצים-לשעבר רבים, שיש להם דרגה ומעמד. עמדתם של הנאצים לשעבר (שהם למעשה נאצים גם כיום) מתחזקת והולכת. הדבר נכון לגבי משרד-החוק, מוסדות המשפט במנגנון-השטון הכללי, וגם המשק והתעשייה החופשית. אפילו בחוג האינטליגנציה.

לפני כשנה פירסם עתון בגרמניה המזרחית רשימה של 44 שמות של שופטים ורובעים כלליים, המכהנים כיום בתפקידיהם בגרמניה המערבית, ושרדשו או הטילו בתקופת הנאצים פסקי-דין מוות נגד אנטי-פאשיסטים. כן פירסם רשימה של 118 שופטים ותובעים כלליים גוספים, שהשתתפו בימי הנאצים במשפטים פוליטיים כאלה כ"עורכי-דין, עוזרי-שופטים ופקידי-משפט. כ"תוצאה ממשפטם אלה הוצאו להורג 407 אנטי-נאצים.

רופאי-ס.ס. לשעבר, אשר במשך שנים נאסרו עליהם לעסוק במקצועם, מנהלים עתה שוב בתי-חולים. עסקנים נאציים בעלי מעמד עליון שוב ממלאים תפקידים חשובים במסחר ובתעשייה, או מנהלים בנקים.

"מעט מדי יהודים נהרגו"

שנן עוד סיבות. בגרמניה שורר אירצון כללי לעסוק במשפטים של פושעי-מלחמה. לא רק מצד הנאצים, אלא גם מצד היהודים. רק קומץ זעיר של שר-נאציאים מושבעים אינם מרפים.

אם כבר משפטים של פושעי-מלחמה, או מר בית-הקפה, או לא בגלל פשעים שברו שבו נגד יהודים. גם לא בגלל פשעים נגד שבוני-מלחמה. אם כבר, או לא בגלל פשעים שבוצעו נגד גרמנים, נגד ארים. מנהל ה"מעצד של מחנה-הריכוז בבוכנולד, מארטיין זומר, שנידון לג' מכבר למאסר-עולם עם עבודת-פרך, הרג במלקות אכזריות לא רק יהודים, אלא גם "גרמנים". דעת-הקהל התעוררה מפני השערים במשפט זה לא היו יהודים או זרים, אלא גרמנים, בני אותו מעמד כמו השופט, התובע הכללי והעתונאים באולם.

רופא מתנה-הריכוז הנאצי, ד"ר איולה, ש"נמלט עתה לקאהיר, נידון כבר פעמיים ל"מחת על-ידי האמריקאים. איש לא התרגש בשל כך. שהרי האויבים הם שדנו אותו, חוץ מזה, נגע המשפט הראשון ליהודים, והשני לשבוני-מלחמה. היה זה רק צווק שעוגשו הומתק למאסר-עולם, ושחרר אחרי שבשנות מאסרו. אחר כך קיבל את כל העזרה כדי לחזור שוב למקצוע הרפואה.

גרמנים באמצעות זריקות של אבינפאנטריום, התרגשו הרוחות ודרשו את מאסרו מחדש.

דוגמה אחרת היא זו של המורה הראשי, היועץ החינוכי ד"ר צינד. הוא הכריז בפומבי: "מעט מדי יהודים נהרגו בתאי-הגזים של אושוויץ. אני גאה על כך ששברתי במו ידי את המפרקת של כמה מאות יהודים במכות האת שלי".

את תלמות הכרוה פומבית זו ניתן לקצין-ה.ס.ס. לשעבר להמשיך ולחנך שנה נוספת את תלמידיו בבית-הספר התיכון. רק כאשר התרגשה דעת-הקהל על מקרה זה, שינה את הכרוה כך שלא שבר באיתו את המפרקת של היהודים, אלא של רוסים. אולם גם בפני בית-המשפט לא רצה לחזור בו מהכרוהו כי מעט מדי יהודים נהרגו בתאי-הגזים. לכן לא נידון בעתון רצח, אלא בעתון "ביונין זכרם של מתים", לשנתיים מאסר.

"אבי היה רוצח נאצי"

עובדה רצינית מאד, אשר אין מקדישים לה תשומת-לב בישראל, היא שהולך וגדל מספר הפרסימים האנטי-שיים והניאונאציים בגרמניה. אני עצמי קיבלתי מספר רב כרוזים וחברות כאלה.

אחדים כותבים שוב על "זקני ציון". אלה אירגנו, כביכול, את מלחמת-העולם הראשונה והשנייה, רק כדי להמייס אתון על גרמניה. במלחמת-העולם האחרונה גרמו "זקני ציון" בעצמם לרצח כנה אלפי יהודים, כדי ליהם פשעים אלה לגרמנים ולמצוץ עתה את דמה של גרמניה על-ידי תביעות-פיצויים.

שום מוסד יהודי אינו עושה דבר נגד פרסומים אלה. אולם צעיר גרמני בן 20 כתב לי: "רק עתה הבנתי כי אבי היה רוצח נאצי. לצערי אינו יכול לתקן זאת. אולם אני רוצה לעמוד מנגד כאשר העם הגרמני מורעל שוב על-ידי תעמולת-הסתה". הוא הגיש ביוזמתו לבית-המשפט המחוזי במינכן קובלנה פלילית נגד מו"ל אנטי-שימי. אני יודע עדיין מה גורלה של קובלנה זו.

קפטנר נתן עדות

כאמור, הודעת הגירוסלם פוסט על זיכוי של קרומי, בענין הפשעים שבוצעו בבודפשט, כוונת. המשפט נגדו ונגד חבריו נמשך.

אשתי ואנכי, וכן כמה מידיי ומכרי, מסרגו עדויות בפני השופט החוקר בפראנקפורט. מסרתי גם את כל השמות שנחרתו בזכרוני, של אנשים שעמדו במגע אישי עם קרומי. בניגוד לכל הידיעות הסותרות, שלח גם ה"ד"ר קסטנר הודעה חריפה נגד קרומי לבית-המשפט הגרמני, ימים מעטים לפני שנרצח.

אנשים אחרים, שסבלו מידי קרומי והודועים על פשעיו, חייבים להתיצב כעדים. קשה מאד למסור עדות בת-תוקף בפני בתי-המשפט המקומיים, מאחר שאין קיימים יחסים דיפלומטיים בישראל וגרמניה. אולם השופט החוקר אמר לי שיבוא ברצון לישראל כדי לשמוע עדויות. ידוע לי גם שהשופט הגרמני ישלמו את הוצאות הדרך לפראנקפורט וחזרה, וכן את הוצאות הלידה שם, לעדים שיש להם מה לומר ושיקבלו הומנה. והי חובה לאומית.